

тари. Голѣма прѣпирня станѣла, та не могло нищо да се разбере, но най-послѣ се примирили и еднотласно рѣшили да останѣтъ тамъ и да си направѣтъ гнѣзда.

На другия день почнѣли прилежно да градѣтъ гнѣздата си. Селенинѣтъ отивалъ често пѣти да обихожда нивата си и се надѣялъ за богата жетва. Само нѣкакъ лошо му станѣло, като забѣлѣжилъ едниѣжъ многото врабци около своята сѣидба. Слѣдъ нѣколко врѣме отъ яйцата се излюпили малки врабченца и веселието около нивата нѣмало ни начало ни край. Но житото още не било дозрѣло, та трѣбвало малко да се потърпи. И врабцитѣ весело прѣдумвали дѣцатаси:

— Потърпѣте, драги дѣца, житото дозрѣва и скоро храната ни ще бѣде въ изобилие.

Ала наопаки излѣзло. Надѣждата имъ била напраздно. Житото дозрѣвало, наистина, тѣ добрѣ разбирали, но въ това врѣме пѣкъ дошѣлъ и господаря да го навиди дали ще бѣде готово скоро за жетва. Порасходилъ се той около нивата, току му се вчуло гласъ отъ класоветѣ: „господарю, напусто отива труда ти, врабцитѣ ще ни искѣлвѣтъ!“ Господаря разбралъ този гласъ и се замислилъ. Помислилъ, попислилъ и изведнѣжъ извикалъ: „Чакайте, чакайте вие крадци, ще ви кажѣ азъ кой е господарь на житото!“ На другия день при зори врабцитѣ се разбудили съ радостъ, че иматъ вече храна. Най-напрѣдъ женскитѣ отлетѣли да донесѣтъ на малкитѣ си отъ дългоочакваната храна. Ала що? — Срѣдъ нивата стои расперенъ единъ голѣмъ и страшенъ човѣкъ съ камшикъ въ рѣка и като че се готви да скочи, та съ единъ махъ да избие всичкитѣ врабци . . .

Трѣпнѣли сърдцата на всички, като го съгледали. Отъ вечерьта нищо не хапнѣли, а ето